

+

Homilie op 8-5-2022, 4^e Zondag van Pasen (*Roepingenzondag*), Jaar C.

Dierbaren,

“De volgende sabbat”, zo hoorden wij in de eerste lezing, *“kwam bijna de hele stad bijeen om naar het woord van God te luisteren”* (Hnd 13,44). Vandaag de dag kun je je dat in onze streken haast niet meer voorstellen: bijna een hele stad die Gods woord zó belangrijk vindt, dat men er samen naar komt luisteren... En toch is dat precies Gods bedoeling. We hoorden het van Jezus zelf in het Evangelie: *“Mijn schapen luisteren naar mijn stem”* (Joh 10,27). Het is Gods vreugde dat wij naar Hem luisteren, zoals het Hem ook bedroeft als dat niet gebeurt. Er is dat ongelooflijk diepe, en nog steeds zó actuele woord dat Hij tot ons sprak bij monde van Jesaja: *“Waarom was er niemand toen Ik kwam? Waarom kwam er geen antwoord toen Ik riep (Jes. 50,2)?”*

God riep. En Hij roept nog steeds. En dat roepen van God staat vandaag centraal: het is Roepingenzondag. Roepen is méér dan enkel maar wat zeggen. Wie iemand roept, nodigt hem of haar uit om op die roepstem in te gaan. En als God ons roept, is dat niet anders. Hij verlangt allereerst naar een eerlijk antwoord, bevestigend, of eventueel, in eerste instantie, afwijzend: wij mogen heet of koud zijn, maar als we lauw zijn, kan Hij niets met ons (vgl. Apk 3,15-16). Hij verlangt ernaar, dat wij bij Hem zouden zijn, dat wij Hem zouden volgen. *“Mijn schapen luisteren naar mijn stem, en Ik ken ze, en ze volgen Mij. Ik geef hun eeuwig leven”* (Joh 10,27-28). Wat een belofte! Een belofte voor ons allemaal: God roept ieder van ons tot navolging, tot heiligheid: *“Weest heilig, want Ik, de Heer [...] ben heilig”* (Lv 19,2). En sommigen roept Hij, om Hem van nog meer nabij te volgen: in het godgewijde leven, of als diaken of priester. Laten wij bidden, dat die roepstem gehoord mag worden, te midden van zoveel lawaai en oppervlakkig gepraat. Dat die stem weer mag doordringen in het hart van vele jonge mensen! Zoals St. Benedictus het ons leert: *“Luister, o zoon, naar de voorschriften van een meester, en neig het oor van uw hart”*. *“De ogen geopend voor het goddelijk licht, en de oren getroffen door Gods stem, moeten wij luisteren naar hetgeen zij ons dagelijks toeroept en vermaant: ‘Als gij vandaag zijn stem verneemt, wil dan uw hart niet ongevoelig maken’”*. *“Wat kan ons zoeter zijn, zeer geliefde broeders, dan de stem van de Heer die ons uitnodigt (RB Prol. 1.9-10.19; Ps 95,7-8)?”*

Maar, zullen velen onder ons denken, ik heb al een andere levenskeuze gemaakt. Wat betekent zo'n Roepingenzondag dan concreet voor mij persoonlijk? Een begrijpelijke vraag. Maar ik ben ervan overtuigd, dat wij hier allemaal, zonder

uitzondering, een bijzondere en eigen taak hebben. Want een roeping is niet enkel een gebeuren tussen God en de afzonderlijke geroepene. Nee, die geroepene maakt deel uit van de gemeenschap van een gezin, een school of werkkring, een parochie, een gemeente, een provincie, een land. En of iemand metterdaad die roepstem beantwoordt, hangt minstens ten dele ook af van die grotere of kleinere gemeenschap. Ons maatschappelijke kader heeft invloed op onze manier van denken en aanvoelen, en als God in brede lagen van zo'n gemeenschap doodgezwegen of buitenspel gezet wordt, wordt het veel moeilijker om je te kunnen realiseren, dat de richting van jouw leven wel eens bepaald zou kunnen gaan worden door een bijzondere dienst aan God.

Dierbaren, het is vandaag ook Moederdag. En precies die combinatie van Moederdag en Roepingenzondag doet mij met grote dankbaarheid terugdenken aan mijn tweede Moeder, die heel concreet aan de wieg heeft gestaan van mijn roeping tot het monastieke leven. Het was in de kerstvakantie, eind 1971, dat ik haar vroeg, wat ik eens zou gaan doen in die vakantietijd, omdat ik die graag niet helemaal thuis zou doorbrengen. En toen zei ze: "Kun je niet eens naar oom Ben en oom Paul gaan?" Dat waren mijn twee ooms – twee broers van Vader – die hier in Vaals monnik waren, en inmiddels allebei zijn overleden. Zo kwam ik rond Driekoningen '72 voor het eerst hier te gast. En toen heeft de Heer mijn hart geraakt... Ziet u, hoe belangrijk zo'n eenvoudig, simpel voorstel zijn kan in Gods plan? Wat een moeder kan betekenen voor de roeping van haar zoon?

En ook voor het bredere maatschappelijke kader geldt iets dergelijks. Een gemeenschap die bepaald wordt door misleidende structuren, beelden en gewoontes is niet bevorderlijk voor het echte geluk van haar leden. Een gemeenschap waarin de zondag niet meer als dag van de Heer wordt beleefd, maakt het ons veel moeilijker om zijn stem nog te ontwaren. Hier hebben wij allemaal een taak!

Tenslotte: De Heer bemoedigt ons vandaag! Hij zegt, als Goede Herder, van zijn schapen: *"Ik geef hun eeuwig leven; zij zullen in eeuwigheid niet verloren gaan, en niemand zal ze van mij wegroven. Mijn Vader immers die ze Mij gegeven heeft is groter dan allen, en niemand kan iets uit de hand van mijn Vader roven"* (Joh 10,28-29). En in de tweede lezing hoorden we: *"Hij die op de troon is gezeten zal zijn tent over hen uitspreiden. Zij zullen nooit meer honger of dorst lijden, geen zonnesteek of woestijngloed zal hen treffen, want het Lam in het midden van de troon zal hen weiden, en voeren naar de waterbronnen van het leven, en God zal alle tranen van hun ogen afwissen"* (Apk 7,15-17). Amen.